

Pòrtic

La Marina és una comarca ben valenciana. Terra, cel i mar tenen alguna cosa d'especialíssim que no és fàcil de captar. Un esperit de delicada sensibilitat, el d'un poeta pot donar-nos la paraula justa que ens mostre aquesta Marina clara, tendra i dolça com una saborosa fruita sucosa. Aquesta delicada artista l'hem trobat en la poetessa Maria Ibars Ibars, d'ànima clara, tendra i dolça quan canta la Marina que tant coneix.

Dénia, el camp de Dénia, entre el Montgó i la mar, està dins la carn i la sang de Maria Ibars. Tota l'obra d'aquesta interessant escriptora —inèdita, l'obra, desgraciadament per a les lletres valencianes— porta un motiu comú: A l'ombra del Montgó. En les novel·les i en els contes de Dénia i del camp de Dénia hi ha tota la vida d'aquestes terres tan plenes de llum. Devegades la prosista deixa pas a la versificadora i aquest recull de poemes que seguix és producte de les escapades a la poesia rimada, poemes impressionistes escrits cada un d'ells amb una fuga semblant a una explosió cordial: per això al llarg del llibre sempre trobarà el lector una ingenuïtat aplomada i autèntica, no la vollguda i rebuscada —aparença d'ingenuïtat— de tants poetes massa fàcils i massa afectats de prosa.

El sol s'ha trencat en l'aigua
i en una folla dansada
lluente gen els bocins
cap a la platja.

és una mostra que els poemes de Maria Ibars tenen gràcia alada,
frescor i imatges poètiques de primera mà.

I en un altre poema diu:

La vinya somnia i calla
i al gesmiler les flors, blanques,
semblen llumetes de p'ata.

I així és tot el llibre de clar, de tendre i de dolç. “La gitana”, “L’Aiguadolç”, “La xiqueta vestida de rosa”... i totes les composicions, en veritat, tenen, com hem dit ja, la mateixa autenticitat poètica impressionista. Però és que Maria Ibars està negada per a la instrospecció? La seua poesia subjectiva és notabilíssima —vegeu algunes mostres en aquest mateix volum— i si no s’inclou és perquè el present recull, per tal de mantindre una certa unitat temàtica i estilística, solsment és compost amb marines i paisatges escrits a la Rota Penyammar, enclavada entre la mar i el Montgó, en aquella enlluernadora partida dianense mig camperola, mig aristocràtica, rostària compresa entre la ciutat i el Cap de Sant Antoni. Allí, d’on els poemes canten els canviants eternals de la mar que remoreja a quatre passes; allí, la sensibilitat d’aquesta poetessa de retina mediterrània ha desenvolupat, amb metres i rimes variats, els seus càntics valencians i ens ha ofert amb les mans balbes com el seu cor sempre emocionat, un llibre carregat de temes marins, el més dens de temes marins que s’ha publicat fins ara en valencià.

Ella —incansable nadadora en mar oberta i profunda—, Maria Ibars, enamorada de la mar, les veus de la qual li parlen al cor i a la sensibilitat, no oblida en aquest llibre les veus de la terra que circumda el seu estatge estival i capta la poesia de les vinyes, de la verema i de l’impressionant Montgó, fort i bell, sensual i baronívol, que somriu i reposa avellutat i perfumat d’herbes silvestres i flors boscanes al llarg de les Rotes, oïnt constanment les cançons variades de l’ampla mar que esguarda.

I ací tenim, lectors, un llibre delicadíssim i sentimental, femení. No és aquest un fet corrent en la nostra literatura. Tenim i hem tingut poetesses que en determinades ocasions han publicat llurs poemes en diaris i revistes; però poetesses amb vocació literària suficient per a aplegar un nombre de composicions prou per a omplir un llibre amb unitat temàtica, ja és ben singular. Els *Poemes de Penyammar* és, doncs, un cas realment únic en la república de les lletres valencianes.

Felicitem-nos tots, perquè és un bon senyal: continua la Renaixença.

CARLES SALVADOR